

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoCsp/5/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3119202319
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Stanislava Kollárová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3119202319.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a členov senátu JUDr. Ing. Miroslava Mandáka a JUDr. Ivety Sopkovej v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: E. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom V., toho času bytom G. XXX, o zaplatenie istiny 2.912,02 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 27Csp/12/2019-81, zo dňa 14. októbra 2019, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie, v napadnutej časti výrokov II. a III., **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalovanému **n e p r i z n á v a** právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. V záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 2.912,02 eur, úrok vo výške 90,92 eur, úrok z omeškania vo výške 4,18 eur, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.912,02 eur od 23.02.2019 do zaplatenia, a to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. rozhodol, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 88,16%. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa domáhal voči žalovanému zaplatenia istiny vo výške 2.912,02 eur, úrokov vo výške 90,92 eur, úrokov z omeškania vo výške 4,18 eur, úrokov vo výške 10,29% ročne zo sumy 2.912,02 eur od 23.02.2019 (deň nasledujúci po dni zosplatnenia) do zaplatenia, úrokov z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.912,02 eur od 23.02.2019 (deň nasledujúci po dni zosplatnenia) do zaplatenia a úrokov z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 90,92 eur (zmluvných úrokov) od 23.02.2019 (deň nasledujúci po dni zosplatnenia) do zaplatenia. Tvrdil, že jeho právny predchodca (Sperbank Slovensko, a.s.) uzavrel, dňa 16.05.2016, so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej mu poskytol peňažné prostriedky vo výške 6.500 eur, ktoré sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných mesačných anuitných splátkach, s tým, že celý úver aj s príslušenstvom splatí do 20.05.2020. Podľa žalobcu, žalovaný po vyčerpaní úveru porušil svoje zmluvné povinnosti, a preto na základe výzvy na predčasné splatenie úveru rozhodol o predčasnej splatnosti úveru dňa 22.02.2019, a to po zaslaní upozornenia na omeškanie a možnosť predčasného zosplatnenia druhou upomienkou/ opakovaným upozornením zo dňa 20.12.2018. Podľa žalobcu jeho pohľadávka voči žalovanému ku dňu predčasného zosplatnenia predstavovala sumu 3.086,62 eur a pozostávala z istiny poskytnutého úveru vo výške 2.912,02 eur, úrokov 90,92 eur, úrokov z omeškania 4,18 eur a poplatkov 60 eur, ktoré si žalobca neuplatnil. Uzavrel, že žalovaný po zosplatnení úveru do podania žaloby neuskutočnil žiadnu úhradu. Súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle § 497, § 502, § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 52, § 53 ods. 9, § 54 ods. 1, 2, § 565 Občianskeho zákonníka a § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z.. Po preštudovaní veci dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná, aj keď nie v celom rozsahu. Vychádzal z toho, že právny predchodca žalobcu a žalovaný uzavreli dňa 16.05.2016 zmluvu o úvere

podľa § 497 Obchodného zákonníka, ktorá je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Predmetnú zmluvu vyhodnotil ako obsahujúcu všetky podstatné náležitosti, a teda platnú a zároveň skonštatoval, že zosplatenie žalobca vykonal v súlade s § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. Na základe listinných dôkazov predložených žalobcom, ktoré žalovaný nijako nespochybnil dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalovaný svoj dlh nezaplatil, a preto priznal žalobcovi istinu vo výške 2.912,02 eur, úroky vo výške 90,92 eur a úroky z omeškania vo výške 4,18 eur. Ďalej, keďže žalovaný sa dostal do omeškania s plnením svojho peňažného záväzku, súd prvej inštancie priznal žalobcovi popri istine aj nárok na úroky z omeškania. Výška úrokov z omeškania bola v zmluve dohodnutá na 5% ročne, čo súd prvej inštancie považoval za súladné s § 369 ods. 3 Obchodného zákonníka, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.. Vzhľadom k uvedenému priznal žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.912,02 eur (z dlžnej istiny) od 23.02.2019 (odo dňa nasledujúceho po zosplatení dlhu) do zaplatenia. Avšak, súd prvej inštancie ako nedôvodnú zamietol žalobu v časti uplatnených úrokov vo výške 10,29% ročne z nezaplatennej istiny od vyhlásenia predčasnej splatnosti do zaplatenia. S poukazom na aplikačnú prax súdov dospel k záveru, že dohodnuté úroky z poskytnutých finančných prostriedkov patria veriteľovi len do splatnosti dlhu. Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania. Zmluvné dojednanie o povinnosti platiť úroky popri úrokoch z omeškania označil za obchádzanie zákonného pravidla ustanoveného v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Na podporu tejto argumentácie poukázal aj na uznesenie Ústavného súdu SR z 18.09.2012, sp. zn. IV. ÚS 476/2012. Ďalej súd prvej inštancie zamietol žalobu aj v časti uplatnených úrokov z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatených zmluvných úrokov vo výške 90,92 eur od 23.02.2019 do zaplatenia. Uviedol, že veriteľ nemá právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva (tu úroky z omeškania zo zmluvných úrokov), a to preto, že ani Občiansky ani Obchodný zákonník mu túto možnosť nepriznávajú. Dodal, že Obchodný ani Občiansky zákonník nezakotvujú majetkovú sankciu pre prípad omeškania s plnením príslušenstva pohľadávky. Nárok na príslušenstvo z príslušenstva pohľadávky nemôže plynúť ani z dikcie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko takýto úsudok by bez väzby na § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka viedol k záveru, že príslušenstvo z istiny už nie je príslušenstvom pohľadávky, ale novovzniknutou samostatnou pohľadávkou. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie s poukazom na § 255 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Skonštatoval, že v konaní bol žalobca úspešný čo do zaplatenia celej istiny vo výške 2.912,02 eur, úrokov vo výške 90,92 eur, úrokov z omeškania vo výške 4,18 eur a úrokov z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.912,02 eur od 23.02.2019 vyčíslených k 14.10.2019 v sume 93,34 eur. V konaní bol žalobca neúspešný čo do zaplatenia úrokov vo výške 10,29% ročne zo sumy 2.912,02 eur od 23.02.2019 vyčíslených v sume 192,10 eur a čo do zaplatenia úrokov z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 90,92 eur od 23.02.2019 vyčíslených k 14.10.2019 v sume 2,91 eur. Uvedenému zodpovedal úspech žalobcu percentuálne vyjadrený v rozsahu 94,08 % a neúspech v rozsahu 5,92%. Čistý úspech žalobcu, súd prvej inštancie určil v rozsahu 88,16% (rozdiel medzi úspechom žalobcu 94,08% a neúspechom žalobcu 5,92% vo veci). Vzhľadom k uvedenému súd prvej inštancie, v časti nároku na náhradu trov konania, rozhodol tak, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 88,16%.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to v časti výrokov II. a III., ktorými súd prvej inštancie žalobu vo zvyšnej časti zamietol a rozhodol o nároku na náhradu trov konania. Namietal, že odvolaním napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Ohľadom nároku na zmluvný úrok po zosplatení žalobca trval na tom, že nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatení. Uviedol, že popri absencii právnych noriem obmedzujúcich predmetný nárok veriteľa existuje množstvo zákonných ustanovení z ktorých priamo, resp. výkladom, cez analogiu legis vyplýva záver, podľa ktorého nárok veriteľa na dohodnutý zmluvný úrok nie je viazaný na zosplatenie dlhu, ale na vrátenie v rámci úveru poskytnutých peňažných prostriedkov. V tejto súvislosti poukázal na § 497, § 502 ods. 1, 3 Obchodného zákonníka. Ďalej dal do pozornosti aj viaceré ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Skonštatoval, že ak zákon č. 129/2010 Z.z. spotrebiteľovi ukladá povinnosť pri odstúpení zaplatiť zmluvne dohodnuté úroky až do dňa splatenia istiny, musí mať tomu zodpovedajúce právo na zmluvne dohodnuté úroky po zosplatení aj veriteľ. Podľa žalobcu by výklad prezentovaný súdom prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí znamenal, že porušenie zmluvy zo strany dlžníka sankcionuje veriteľa, ktorý prichádza o dohodnutý zmluvný úrok a zvýhodňuje dlžníka vo forme zníženia úroku na úroveň zákonného úroku z omeškania. Takýto názor poskytuje, podľa žalobcu, návod dlžníkom na to, ako neplniť svoje zmluvné povinnosti bez obáv o zhoršenie svojho postavenia, naopak s očakávaním jeho zlepšenia. Uzavrel, že reštriktívne ustanovenie vo vzťahu k nároku veriteľa na zmluvný úrok po zosplatení neobsahuje žiadny právny predpis. Ak by bolo úmyslom zákonodarcu dobu nároku

veriteľa na dohodnutý úrok ohraničiť, nepochybne by tak urobil. V rámci judikatúry, podporujúcej názor žalobcu, tento poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č.k. 6Cdo/113/2018 zo dňa 30.07.2019, rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave č.k. 3Co/108/2017 zo dňa 29.05.2018, č.k. 8Co/138/2017 zo dňa 27.03.2018, č.k. 8Co/206/2018-175 zo dňa 27.11.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline č.k. 11Co/12/2017 zo dňa 31.01.2017, viaceré rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici ako aj Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Košiciach. V súvislosti s poukazom súdu prvej inštancie na uznesenie Ústavného súdu SR IV. ÚS 476/2012 žalobca uviedol, že v danej veci Ústavný súd SR v žiadnom prípade nevyjadril právny názor ohľadne nároku veriteľa v tomto konaní, ktorý by akýmkoľvek spôsobom podporoval stanovisko prvostupňového súdu. K nároku veriteľa na úrok z omeškania zo zmluvného úroku ku dňu zosplatenia žalobca uviedol, že keďže zmluvé úroky ku dňu zosplatenia celého dlhu boli vyčíslené pevnou sumou, ktorá pripadá na časť anuitných splátok neuhradených dlžníkom, pripadajúca na zmluvný úrok, naakumulovanú ku dňu zosplatenia a táto sa ďalej nenavýšuje, nejde ohľadom nároku na tento úrok z omeškania o rozpor so zásadou anatocizmu, ktorá má zamedziť nedôvodnému navýšovaniu nárokov veriteľov ohľadom príslušenstva. Na podporu svojho tvrdenia aj v tomto prípade žalobca poukázal na viaceré rozhodnutia Krajských súdov v Bratislave, Trenčíne, Prešove a Banskej Bystrici. V súvislosti s rozhodnutím súdu prvej inštancie o trovách konania žalobca namietal, že súd prvej inštancie postupoval nesprávne, keď pri určení hodnoty sporu neprihliadal iba na žalovanú istinu. Mal za to, že ak sú úroky len príslušenstvom pohľadávky, pri posudzovaní miery úspechu sa na ne neprihliada, a to s poukazom na uznesenie NS SR č.k. 6Obo/243/2007 z 27.11.2008. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil (§ 388 CSP), vyhovel žalobe v celom rozsahu a žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania ako aj trov odvolacieho konania.

3. Žalovaný sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov. Podľa § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalobcu nariaďovať pojednávanie.

5. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej časti vecne správny, a preto je potrebné tento potvrdiť podľa § 387 ods. 1,2 CSP.

6. V zmysle § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

7. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP). Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní (§ 383 CSP).

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Žalobca uplatnil vo svojom odvolaní odvolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom závere súdu prvej inštancie (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

10. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie aplikuje na zistený skutkový stav nesprávny právny predpis a tiež vtedy, keď síce aplikuje správny právny predpis, avšak tento nesprávne interpretuje.

11. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, ako aj s jeho právnym posúdením, vo vzťahu k čomu poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia vzťahujúceho sa k veci samej, v ktorom sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými podstatnými vyjadreniami strán sporu prednesenými v prvoinštančnom konaní, s ktorým odôvodnením v týchto častiach, sa odvolací súd identifikuje (§ 387 ods. 2 CSP).

12. Na zdôraznenie správnosti dôvodov uvedených v rozhodnutí súdu prvej inštancie uvádza odvolací súd nasledovné skutočnosti:

13. Žalobca v odvolaní namieta právny záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého úroky z omeškania nie je možné priznať aj z úrokov, pretože by tak súd priznal príslušenstvo z príslušenstva, čo je v rozpore s § 121 ods.3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“).

14. Odvolací súd sa s uvedeným právnym názorom súdu prvej inštancie stotožňuje.

15. Podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. Z uvedeného vyplýva, že Občiansky zákonník jednoznačne rozoznáva úroky a úroky z omeškania. Zmluvnými úrokmi pritom nazývame vopred dohodnutú odplatu za užívanie istiny, ktorá prichádza do úvahy len pri peňažných pohľadávkach. Úroky vo všeobecnosti predstavujú hodnotu peňazí, resp. stratu veriteľa v dôsledku zmeny hodnoty peňazí. Ich výška závisí v zásade od dohody zmluvných strán. Úroky z omeškania sú majetkovou sankciou za oneskorené splatenie peňažnej pohľadávky. Zákonná definícia príslušenstva pohľadávky, obsiahnutá v § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka platí aj pre obchodné záväzkové vzťahy, vrátane zmluvy o úvere, pričom zo žiadneho ustanovenia Občianskeho zákonníka ani Obchodného zákonníka nemožno vyvodiť právo veriteľa na príslušenstvo z príslušenstva.

16. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na právny názor vyslovený Najvyšším súdom Českej republiky v rozsudku sp.zn. 35Odo/101/2002 zo dňa 24.03.2004, ktorý pre blízkosť vtedajšej právnej úpravy nie je dôvod nezohľadniť. Podľa tohto rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky peňažný záväzkový právny vzťah môže byť buď vzťahom hlavným alebo vedľajším. Hlavným záväzkovým právnym vzťahom je peňažný záväzkový právny vzťah vtedy, ak jeho kauza smeruje priamo k zaplateniu určitej čiastky peňazí. Vedľajším peňažným záväzkovým právnym vzťahom je záväzkový právny vzťah úrokový, ktorý vzniká iba vtedy, ak medzi účastníkmi existuje peňažný záväzkový právny vzťah hlavný. Splnením hlavného záväzku (alebo iným zo spôsobov jeho zániku) zaniká aj akcesorický záväzok úrokový; pretrváva iba povinnosť uhradiť už dospelé úroky. Tým, že včas nezaplatí úroky z istiny, sa dlžník dostáva do omeškania s plnením príslušenstva, nie do omeškania s plnením vlastného dlhu. Právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva (tu úroky z omeškania zo zmluvných úrokov) potom veriteľ nemá preto, že ani Občiansky ani Obchodný zákonník mu túto možnosť nepriznávajú. Inak povedané, ani Obchodný ani Občiansky zákonník nezakotvujú majetkovú sankciu pre prípad omeškania s plnením príslušenstva pohľadávky. Nárok na príslušenstvo z príslušenstva pohľadávky nemôže plynúť ani z dikcie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, takýto úsudok by totiž bez väzby na § 121 ods.3 Občianskeho zákonníka viedol k záveru, že príslušenstvo z istiny už nie je príslušenstvom pohľadávky, ale novovzniknutou samostatnou pohľadávkou. Branie úrokov z úrokov bolo zapovedané už podľa tradícií rímskeho práva. Odvolateľom citované rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sa pritom týka odlišnej právnej otázky, a to otázky hodnotenia primeranosti úrokového zaťaženia dlžníka.

17. Žalobca ďalej v odvolaní namieta právny záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého právo na riadny úrok z úveru má žalobca do zosplatenia istiny úveru a následne má žalobca ako veriteľ právo už iba na úrok z omeškania.

18. Odvolací súd sa s uvedeným právnym názorom súdu prvej inštancie stotožňuje. Vychádza pritom z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Obo 143/1998, publikovaného pod č R 59/98, podľa ktorého dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania (§ 369 Obchodného zákonníka). Aj keď sa jedná o staršie uznesenie Najvyššieho súdu SR, jeho závery sú stále aktuálne a potvrdzuje ich ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít, keď napr. Ústavný súd SR v uznesení č.k. IV. ÚS 476/2012-14, zo dňa 18.09.2012 takýto výklad považoval za ústavne akceptovateľný. Záver, že zmluvne dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok) je logický, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu, a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi stranami sporu. Ako uviedol Krajský súd v Prešove v rozhodnutí v obdobnej veci vedenej pod sp.zn. 6Co/190/2014 zo dňa 30.06.2015, úrok predstavuje cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať

zisk. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomfortný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Obdobný právny názor zaujal napr. i Krajský súd v Bratislave v rozhodnutí sp.zn. 3Co/729/2014 zo dňa 29.09.2016.

19. Napriek uvedenému odvolací súd považuje za nutné uviesť, že si je vedomý, že v súdnej praxi sa vyskytli iné názory, z ktorých bolo vyvedené, že veriteľ má nárok na úroky z peňažných prostriedkov aj za obdobie po vyhlásení okamžitej splatnosti úveru. Odvolací súd však zároveň uvádza, že nie je viazaný rozhodnutiami iných krajských súdov. Podľa Čl. 2 ods. 2 CSP právna istota je stav, v ktorom každý môže očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou súdnou autoritou, pričom za najvyššie súdne autority je možné považovať Ústavný súd SR, Najvyšší súd SR ako aj Európsky súd pre ľudské práva a Súdny dvor Európskej únie. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 29/2017 zo dňa 24. januára 2018, ktoré špecifikuje, aké rozhodnutia sa považujú za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu podľa § 421 ods. 1 CSP. Pokiaľ odvolateľ poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.07.2019, č.k. 6 Cdo/113/2018, odvolací súd zdôrazňuje, že dovolací súd zrušil rozhodnutie krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.02.2018, sp. zn. 5 Co/40/2018 a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom dal do pozornosti odvolaciemu súdu rozsudok Súdného dvora (piatej komory) zo 7. augusta 2018 v spojených veciach C-96/16 a C-94/17, v ktorom sa uvádza, " že cieľom úrokov z omeškania je sankcionovať nesplnenie svojej povinnosti dlžníkom splatiť úver v lehotách stanovených v zmluve, odradiť dlžníka od omeškania pri plnení jeho povinnosti a prípadne nahradiť veriteľovi škodu, ktorá mu vznikla z dôvodu omeškania s plnením peňažného záväzku, zatiaľ čo bežné úroky (úroky z poskytnutého úveru) majú naopak funkciu odplaty za poskytnutie peňažnej sumy zo strany veriteľa až do jej zaplatenia ". Uzavrel, že z týchto záverov tak vyplýva nielen záver o nároku na bežné úroky až do skutočného splatenia úveru, ale aj záver o možnosti kumulácie bežných úrokov a úrokov z omeškania. Nešlo však o prijatý judikát tak, ako to už vyššie uviedol odvolací súd.

20. Napokon žalobca v odvolaní napáda aj správnosť výroku o nároku na náhradu trov konania (výrok III.), namietajúc nesprávny postup súdu, keď pri určení hodnoty sporu neprihliadal iba na žalovanú istinu. Potvrdenie rozhodnutia v meritórnej časti zakladá vecnú správnosť aj od neho závislého výroku o náhrade trov konania, pričom odvolací súd v tomto prípade konštatuje, že súd prvej inštancie náležite aplikoval zásadu pomerného úspechu v spore vzhľadom na doterajší priebeh konania, keď žalovaná istina nebola medzi sporovými stranami sporná, resp. žalovaný túto nepopieral a súd konal ďalej vo vzťahu k uplatnenej pohľadávke žalobcu, predstavujúcej nezaplatené úroky a úroky z omeškania, ktoré predstavovali samostatne uplatniteľný nárok v značnom rozsahu.

21. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v napadnutej časti, výrokov II. a III., vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1,2 CSP potvrdil.

22. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Avšak v konaní úspešnému žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, pretože mu žiadne trovy odvolacieho konania preukázateľne nevznikli.

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).